

Arrest

nr. 104 260 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. BLOMME en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine te zijn, geboren op 16 november 1979 in Almaty, Kazachstan. U bent wettig gehuwd met N.A. (O.V. X) en samen hebben jullie 2 kinderen.

Na de onlusten in Urumqi, China, in juli 2009, waarbij meerdere Oeigoerse slachtoffers vielen, stonden de autoriteiten in uw herkomstland almaar argwanender tegen de Oeigoerse gemeenschap.

Uzelf werkte al enige tijd als taxichauffeur. In die hoedanigheid vervoerde u ook Oeigoeren. Na de onlusten in China vervoerde u meermaals Oeigoeren die uit China terugkeerden naar Kazachstan of verder doorreisden naar Kirgizië. Soms gaf u hen ook wat steun in de vorm van een financiële bijdrage, onder meer om hen in staat te stellen hun reis verder te zetten.

Op 5 december 2011 werd u voor het eerst opgepakt voor verhoor nadat u een Oeigoer uit China bij u thuis had laten overnachten. Na één dag werd u terug op vrije voeten gesteld.

U werd een tweede keer aangehouden in maart 2012. Toen werd u gevraagd waarom u niet meewerkte met het onderzoek naar de activiteiten van Oeigoeren. U moest toen ook alles vertellen over de doorreis van Oeigoeren.

Op 6 juni 2012 haalde u een Oeigoer op en u bracht hem mee naar huis, waar u thee met hem dronk. U bracht hem nadien weg, zodat hij zijn reis kon verderzetten.

De daaropvolgende nacht was er een inval in uw woning. Door 3 mannen van de KNB werd u opgepakt voor verhoor. U werd naar een kelder overgebracht en er hardhandig ondervraagd. Op 7 juni 2012 werd u gewond achtergelaten. U ging nog op eigen kracht naar huis, maar bij aankomst stelde uw partner vast dat het nodig was om een ambulance op te roepen. U werd meteen gehospitaliseerd en dat gedurende 10 dagen.

Nadien keerde u terug naar huis om er te revalideren. U ging nadien terug aan de slag als taxichauffeur.

Op 21 juli werd u nogmaals voor verhoor opgepakt.

Ook nadien ging u nog aan de slag als taxichauffeur, maar u vervoerde geen Oeigoeren meer omdat u bang was.

Tegen het eind van de maand september (2012) werd u door een vriend, een zekere A., gewaarschuwd dat u, net als 2 andere mannen die Oeigoeren vervoerden, zou opgepakt worden en vervolgens mogelijk spoorloos zou kunnen verdwijnen.

U startte vervolgens met de organisatie van uw vlucht uit uw herkomstland. Op 27 september 2012 verliet u uw herkomstland per trein. U reisde naar Moskou. Van daaruit reisde u in een wagen verder door naar België.

U kwam er aan op 2 oktober 2012 en vroeg er, samen met uw partner asiel bij de bevoegde instanties. Uw partner verbindt haar asielmotieven aan de uwe en verklaart dat zij geen persoonlijke problemen kende in jullie herkomstland.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen met de Nationale Veiligheidsdienst (KNB) in uw herkomstland omdat u soms Oeigoeren vervoerde in uw hoedanigheid van taxichauffeur. Daarom werd u door de genoemde autoriteit geviséerd en besloot u uiteindelijk om uw herkomstland te ontvluchten.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten.

Enkel in enkele gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel, bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap, mondde deze druk uit in ernstigere problemen.

Welnu, wat u betreft, kan niet worden gesteld dat u dergelijk profiel bezit of u zou worden toegeschreven.

Als taxichauffeur vervoerde u in uw herkomstland soms Oeigoeren die terugkeerden uit China. Sommigen gaf u wat financiële steun om hun reis verder te zetten.

Het is niet aannemelijk dat u om deze reden vervolging hebt ondergaan of te vrezen hebt.

Dit blijkt eens te meer uit de vaststellingen uit het onderzoek van uw dossier.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat uw verklaringen over enkele essentiële elementen van uw asielrelaas tegenstrijdig zijn met de verklaringen van uw partner, waardoor uw geloofwaardigheid reeds aanzienlijk wordt aangetast.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u op 5 december 2011 voor het eerst gearresteerd werd; u werd ruim een dag vastgehouden.

Welnu, u verklaart (CGVS, p.10) dat u bij uw terugkeer thuis niet aan uw partner vertelde dat u door de KNB was vastgehouden en dat om haar niet ongerust te maken. In plaats daarvan vertelde u haar dat u een beetje had gevochten (CGVS, p.10).

Uw partner, van haar kant, verklaarde echter (CGVS, gehoorverslag partner, p.5) dat u meteen bij uw terugkeer zei dat u door de KNB was opgepakt.

Aangezien bijgevolg een ernstige tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw partner, werd zij hiermee geconfronteerd. Zij herhaalde echter enkel haar versie van de feiten (CGVS, gehoorverslag partner, p.5), waardoor de tegenstrijdigheid uiteraard niet wordt opgeheven.

Een tweede tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw partner, werd gevonden in verband met uw terugkeer uit het ziekenhuis op 17 juni 2012.

U verklaart in dat verband dat u uw terugkeer naar huis, na uw hospitalisatie, totaal niet had aangekondigd aan uw partner en dat het een verrassing was (CGVS, p.15), hoewel zij voor het Commissariaat-generaal beweerde dat zij wel degelijk op voorhand wist op welke dag u zou terugkeren uit het ziekenhuis (CGVS, gehoorverslag partner, p.4).

Ook met deze tegenstrijdigheid werd uw partner geconfronteerd, maar haar bewering, als zou zij dit niet belangrijk vinden (CGVS, gehoorverslag partner, p.4) kan niet weerhouden worden. Immers, uw hospitalisatie, als gevolg van mishandeling, was een ingrijpende gebeurtenis voor uw gezinsleden. Bijgevolg mocht van u en uw partner verwacht worden dat jullie eenduidig zijn over het feit of uw terugkeer al dan niet aangekondigd was.

Een derde tegenstrijdigheid werd gevonden in jullie verklaringen over uw professionele activiteiten, in casu tot wanneer u deze uitvoerde.

U verklaarde dat u bijna tot aan uw vertrek uit uw herkomstland als taxichauffeur bleef werken, ongeveer tot 20 september 2012 (CGVS, p.16 & 17).

Uw partner beweerde echter (CGVS, gehoorverslag partner, p.3) dat u na 21 juli 2012 niet meer ging werken.

Bij confrontatie met uw verklaringen, verklaarde uw partner dat u nog regelmatig naar buiten ging en dat dat misschien inderdaad was om te gaan werken.

Dit kan niet volstaan om de tegenstrijdigheid op te heffen. Van uw partner mag verwacht worden dat zij zou weten of u al dan niet nog bleef werken als taxichauffeur na de door u gekende problemen.

Welnu, dat u en uw partner tegenstrijdig zijn over enkele belangrijke aspecten van uw asielrelaas doet reeds in ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Er moet verder worden opgemerkt dat u onaannemelijk weinig bleek te weten over enkele cruciale elementen doorheen uw asielrelaas, waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt ondergraven. Allereerst moet, in dit verband, benadrukt worden dat u onaannemelijk weinig informatie kunt verschaffen over aspecten die betrekking hebben op uw (ingrijpende) beslissing om uw herkomstland te ontvluchten.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u deze beslissing baseerde op het telefoontje van een zekere A.. U weet niet op welke informatie hij zich baseerde om u aan te raden te vluchten (CGVS, p.18). Evenmin weet u van wie hij de belangrijke informatie had gekregen (CGVS, p.18). Of A. informatie had over één of meerdere Oeigoeren dat ze gezocht werden, weet u ook niet (CGVS, p.17).

Welnu, dat u dermate onwetend bent over de informatie, die uiteindelijk aan de basis lag van uw beslissing om te vluchten, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Hierbij dient tevens opgemerkt te worden dat u A. niet zou hebben gevraagd op welke informatie hij zich baseerde om u te verwittigen, noch van wie hij deze informatie zou hebben gekregen. (CGVS, p.18)

Gelet op het feit dat de waarschuwing van A. aan de basis van uw vertrek zou hebben gelegen; en gelet op uw gebrek aan kennis over de informatie waarover A. zou hebben beschikt; valt een dergelijke houding geenszins te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.

Eveneens bent u onaannemelijk weinig op de hoogte van 2 personen (Az. en R.) die een rol spelen in uw asielrelaas.

U verwijst naar hen omdat ze, net als u, Oeigoeren vervoerden.

U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, vraag 5, p.4) dat zij verdwenen en dat er geen nieuws over hen is. Omdat uit uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar tevens uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kon afgeleid worden dat beide personen beantwoorden aan het profiel dat u zichzelf toedicht, in casu personen die Oeigoeren vervoerden, werd u meer informatie gevraagd over deze personen.

U erkent echter (CGVS, p.17) dat u van geen van beide personen de familienaam kent.

Op de vraag van wie u vernam dat ze verdwenen waren, antwoordt u dat iedereen dat soort dingen wist (CGVS, p.17).

Evenmin hebt u informatie over het lot van beide personen (CGVS, p. 18); u zou dat niet kunnen weten.

Daarop werd er u op gewezen dat u bijvoorbeeld uw broer om meer informatie had kunnen vragen, waarop u eerst verklaart (CGVS, p.18) dat u alleen met uw moeder contact had.

Meteen daarna verklaart u (CGVS, p.18) dat het geen zin heeft om bij de eerder genoemde A. te informeren, omdat hij intussen zijn telefoonnummer zou veranderd hebben. U moet echter erkennen sinds uw aankomst in België zelfs geen poging te hebben ondernomen om A. telefonisch te contacteren en dat het louter een veronderstelling van uwentwege is dat hij zijn telefoonnummer zou hebben veranderd.

Een dergelijk gebrek aan initiatief om meer informatie te bekomen over personen die gelijkaardige problemen als u zouden hebben gekend en verdwenen zouden zijn, is geenszins aannemelijk te noemen indien u werkelijk vervolging vreest, te meer daar uw eigen kennis over deze twee personen zeer beperkt blijkt.

Ook over de Oeigoer die u vervoerde op 6 juni 2012, en belangrijk was in uw asielrelaas omdat er de volgende nacht een inval gebeurde in uw woning, kunt u nagenoeg geen informatie verschaffen.

U kent enkel zijn voornaam M. (CGVS, p.11), maar zijn familienaam kent u niet, u weet niet van waar in China hij kwam, evenmin weet u waarom hij China had verlaten, noch weet u wat zijn uiteindelijke bestemming was (na zijn bezoek bij u thuis) en of hij een gezin had in Kazachstan.

Dat u dermate onwetend bent over deze persoon, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid, temeer daar u verklaarde (CGVS, p.11) dat u toch zeker een uur thee met hem dronk. Bijgevolg had u enigszins concretere informatie over hem moeten kunnen verschaffen.

Welnu, de vaststelling dat u over al de hiervoor beschreven elementen dermate onwetend bent, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Voorts moet worden opgemerkt dat uw gedrag zeer moeilijk verenigbaar is met de door u beweerde vrees.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u vanaf het begin van de door u geschetste problemen, in casu 5 december 2011 tot het moment van uw vertrek, in casu op 27 september 2012, altijd in uw woonst verbleef, die officieel als uw woonplaats geregistreerd was.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u problemen kreeg in uw hoedanigheid van taxichauffeur, maar u zou na de arrestaties op 5 december 2011, maart 2012, 7 juni 2012 en 21 juli 2012 telkens opnieuw aan het werk zijn gegaan en dat tot kort voor uw daadwerkelijke vertrek uit uw herkomstland. U verklaart tevens (CGVS, p.3) dat u Kazachstan per trein en op legale wijze verliet (CGVS, p.4). Zowel bij het instappen in de trein als op het traject naar Moskou werd u gecontroleerd (CGVS, p.4). U kocht de treintickets een dag voor uw vertrek en dit kon alleen na het voorleggen van uw identiteitskaart (CGVS, p.8).

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt tevens dat u de KNB in uw herkomstland vreest, in casu de Nationale Veiligheidsdienst (Staatsveiligheid), een dienst die, eveneens blijkens uw verklaringen (CGVS, p.8), federale bevoegdheden heeft en als dusdanig boven de politie staat.

Welnu, de vaststelling dat u sedert het begin van uw beweerde problemen kennelijk geen inspanningen deed om buiten het zicht van uw vervolgers te blijven (u verbleef tot aan uw vertrek op uw officiële woonplaats), dat u na herhaalde arrestaties voor verhoor telkens opnieuw ging werken, en daarenboven ook op legale wijze uw herkomstland verliet en daarbij het risico nam om alsnog gearresteerd te worden, doet afbreuk aan de ernst van uw beweerde vrees, en eveneens aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen.

Er kan tot slot geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen in verband met uw vlucht naar België.

Zo verklaart u dat in één auto van Rusland naar België reisde (CGVS, p. (4)).

U weet totaal niet via welke landen u van Rusland naar België reisde (CGVS, p.4). U hebt tijdens het traject van uw reis tussen Rusland en België hoegenaamd niets gemerkt van douane- en/of grenscontroles (CGVS, p.4) en u verklaart tevens dat u op geen enkel moment aan een persoonlijke (identiteits)controle zou onderworpen zijn (CGVS, p.4).

U verklaart in dat verband dat er afspraken gemaakt waren met de passeurs, maar deze afspraken beperkten zich kennelijk tot een overeenkomst over de te vereffenen reissom voor u en uw gezinsleden en de instructie om in de wagen te blijven zitten terwijl de passeur iets zou regelen (CGVS, p.4). Er werd u gevraagd wat u moest zeggen als u wél persoonlijk vragen zouden worden gesteld over uw identiteit en het land van bestemming, maar u verklaart (CGVS, p.4) dat daaromtrent geen enkele afspraak werd gemaakt met de passeurs.

Welnu, uit informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er aan de buitengrenzen van de EU en zeker aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke identiteitscontroles plaatsvinden.

Dat u in dit geval niets gemerkt zou hebben van enige grenscontrole tussen Rusland en België en dat uw passeur - die met het vervoeren van u en uw gezinsleden een risico nam op betrapping bij mensensmokkel, wat kan leiden tot strafrechtelijke vervolging en bijhorende geldboetes en zelfs gevangenisstraf, u - als klant, totaal geen instructies zou hebben gegeven over de door u en uw gezinsleden te voeren identiteit en uw reisbestemming, is bijgevolg weinig geloofwaardig.

U werd uitdrukkelijk met voornoemde informatie van het Commissariaat-generaal geconfronteerd (CGVS, p.5), maar u volhardde in uw eerdere beweringen, waardoor uw algemene geloofwaardigheid inderdaad ernstig wordt ondermijnd.

Deze vaststelling is tevens zwaarwichtig omdat aldus minstens de indruk ontstaat dat u bewust de door u gebruikte reisdocumenten achterhoudt om zo informatie over de datum van vertrek uit uw herkomstland, de werkelijk beschreven reisweg en de uitreiking van een visum te verbergen.

Op basis van de hiervoor gedane vaststellingen kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie.

Daarnaast dient te worden toegevoegd dat louter uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden.

Uit de informatie blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.

Aangezien u, behoudens de voormelde asielmotieven geen andere problemen in uw herkomstland inroept, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

U legt uw identiteitskaart en deze van uw partner voor en verder geboorteaktes van u, uw partner en uw kinderen.

Deze documenten bevatten gegevens over de identiteit van uzelf, uw partner en uw kinderen, die, in het kader van uw huidige asielaanvraag, niet betwist worden.

U legt uw huwelijksakte voor. Dit document bewijst de formele band tussen uw partner en uzelf, wat hier evenmin ter discussie staat.

U legt een medisch attest voor, dat op uw naam werd uitgereikt. Dit attest vermeldt dat u geslagen werd door onbekenden. Het bevat geen verdere gegevens over de daders of hun motieven, zodat dit document niet zonder meer uw verklaring als zou u gearresteerd en "toegetakeld" zijn door de KNB kan staven. Het document stelt bovendien dat het voorgaande werd genoteerd op basis van uw eigen verklaringen (CGVS, p.5), zodat de informatie in het attest bezwaarlijk als objectief beschouwd kan worden. Bijgevolg kan het attest niet worden weerhouden als afdoende bewijs voor het door u verklaarde vervolgingsincident op 7 juni 2012.

De attesten op naam van uw kinderen bevatten geen informatie waaruit blijkt dat zij door de door u beschreven incidenten medische problemen kregen, zoals u met betrekking tot uw dochter beweert (CGVS, p.5, 18).

U legt een foto voor, waarop uzelf bent afgebeeld naast R.K., een belangrijke vertegenwoordigster van de Oeigoerse diaspora. Welnu, aan de hand van dergelijke foto (die sowieso makkelijk kan gemanipuleerd worden) kan enkel worden verondersteld dat u contacten onderhoudt met (een vertegenwoordiger van) de Oeigoerse diaspora, maar op geen enkele wijze staat deze foto de door u verklaarde problemen in het herkomstland.

U legt een brief voor van de hiervoor vermelde R.K., de voorzitter van het World Uyghur Congress (WUC). Van deze brief erkent u dat de auteur ervan geen onderzoek heeft gedaan naar uw persoonlijke situatie in uw herkomstland.

Bovendien blijkt zulks ook uit de inhoud van de brief zelf, die zeer vaag is en zich hoofdzakelijk beperkt tot algemene informatie over Oeigoeren. Aangaande uw problemen stelt de auteur enkel dat u Kazachstan verlaten hebt omwille van "oneerlijke behandeling" en "vervolging" door de overheid. Dit wordt echter niet verder uitgelegd.

Zeer opmerkelijk is nog dat in de brief staat dat u reeds in november 2003 naar België zou gekomen zijn, wat op zijn minst onverenigbaar is met uw eigen verklaringen over het moment van uw vertrek uit uw herkomstland. Op basis van het voorgaande kan de brief geenszins als stavingsstuk van uw relaas weerhouden worden.

Er mag dan ook geconcludeerd worden dat alle door u voorgelegde documenten niets aan de negatieve eindbeoordeling van uw asielaanvraag kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 25 januari 2013 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker poneert dat (zie het verzoekschrift, p. 3) "Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen."

Verzoeker stelt dat hij zijn eerste aanhouding niet vertelde aan zijn echtgenote om haar niet ongerust te maken en dat hij pas veel later de werkelijke toedracht van de feiten heeft opgebiecht. Hij stelt dat zijn vrouw hetzelfde verteld heeft "(zie p. 4) doch klaarblijkelijk is het één en ander niet zo goed vertaald geworden".

Verzoeker verklaart dat hij nooit heeft gezegd wanneer hij na zijn hospitalisatie naar huis zou terugkeren zodat het een verrassing was voor zijn vrouw. Dat zij dit op voorhand wist, (zie p. 4) *“is nooit zo gesteld geworden door haar”*. Hij stelt dat zijn echtgenote, na confrontatie, antwoordde (zie p. 4) *“dat zij zich vergist had, dat dit evenwel niet zo belangrijk was in haar ogen en zij daarom maar wat had gezegd”*.

Verzoeker wijst er aangaande zijn beroepsbezigheden als taxichauffeur op dat zijn echtgenote verklaarde dat hij sinds 21 juli 2012 geen Oeigoeren meer vervoerde *“en dit werk dat hij vroeger steeds had gedaan, niet meer deed”* en dat zij tevens verklaarde dat verzoeker nog regelmatig naar buiten ging *“en dat dit misschien inderdaad was om te gaan werken, m.a.w. zij wist het niet zo goed”*.

Waar de commissaris-generaal in zijn beslissing verzoeker vaagheden ten laste legt, antwoordt hij dat hij (zie p. 5) *“heeft verteld wat hij wist en wat hij niet wist”*. Hij benadrukt dat hij (zie p. 5) *“in het verleden reeds verschillende malen was opgepakt geworden en mishandeld, en hij dus maar al te goed wist waartoe de autoriteiten in staat waren”*, waardoor hij wist dat de beweringen van A. niet zomaar verzinsels waren. Hij voert aan dat van hem niet verwacht kan worden dat hij (zie p. 5) *“nog eerst zou trachten meer informatie te verzamelen met het gevaar definitief opgepakt te worden, zonder mogelijkheid om nog vrij te komen”*.

Verzoeker werpt op dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd door de commissaris-generaal die zich volgens hem heeft beperkt tot een stereotiepe motivering. Hij stelt vast dat de commissaris-generaal niets heeft onderzocht en daarentegen actief op zoek is gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag af te kunnen wijzen.

Verzoeker voert tevens een schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM. Hij roept opnieuw de schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Hij vat aan met een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en voert aan dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd.

Verzoeker benadrukt dat de verklaringen van hem en zijn vrouw (zie p. 6) *“totaal eenzijdig werden geïnterpreteerd in die zin dat zij ongeloofwaardig zouden zijn”*, terwijl er *“bij nader toezien”* geen tegenstrijdigheden zijn.

Hij stelt dat bedrog nooit wordt vermoed, maar bewezen moet worden, en dat van hem niet verwacht kan worden dat hij eerst slachtoffer wordt van bijkomende vervolging om pas nadien, als het niet meer kan, te vluchten en asiel aan te vragen.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het “fair-play”- beginsel.

Hij werpt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Volgens verzoeker werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen van Oeigoerse origine in Kazachstan.

Naar de mening van verzoeker in het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoont dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon. Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

Verzoeker merkt op dat is aangetoond dat de situatie ten aanzien van personen van Oeigoerse origine in zijn streek van herkomst, er één is van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM, juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing *“te schorsen en nietig te verklaren”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Hoewel uit informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten, blijkt tevens dat slechts in enkele gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel, bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap, deze druk uitmondde in ernstigere problemen.

Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij dergelijk profiel bezit of hem zou worden toegeschreven.

Zo blijken verzoekers verklaringen tegenstrijdig met die van zijn echtgenote.

Vooreerst verklaarde verzoeker dat hij op 5 december 2011 voor het eerst gearresteerd werd en dat hij bij zijn terugkeer thuis niet aan zijn vrouw vertelde dat hij door de KNB was vastgehouden om haar niet ongerust te maken (zie zijn gehoorverslag van 5 november 2012, p. 10), terwijl zijn vrouw verklaarde dat hij meteen bij zijn terugkeer zei dat hij door de KNB was opgepakt (zie haar gehoorverslag van echtgenote van 5 november 2011, p. 5).

In zijn verzoekschrift volhardt verzoeker in zijn versie van de feiten en stelt hij dat zijn vrouw hetzelfde verteld heeft *“doch klaarblijkelijk is het één en ander niet zo goed vertaald geworden”*.

De Raad wijst erop dat tot bewijs van het tegendeel, het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoekers werkelijk hebben verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal werd aan verzoekers vrouw uitdrukkelijk gevraagd of zij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden; op het einde van het verhoor werd nogmaals gevraagd of zij de tolk goed begrepen had, waarop verzoekster bevestigend antwoordde (zie haar verhoorverslag, p. 5); zij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar ze heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop ervan.

Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een weigeringsbeslissing, louter te stellen dat *“klaarblijkelijk het één en ander niet zo goed vertaald (is) geworden”*.

Verzoeker toont aldus geenszins aan dat wat in het verhoorverslag van zijn vrouw werd opgenomen niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor.

Ten tweede stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij na zijn hospitalisatie, zijn terugkeer naar huis niet had aangekondigd aan zijn partner en dat het een verrassing was (zie het verhoorverslag, p. 15), hoewel zij beweerde dat zij wel degelijk op voorhand wist op welke dag hij zou terugkeren uit het ziekenhuis (zie haar verhoorverslag, p. 4).

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat het feit dat zijn vrouw dit op voorhand wist, *“nooit zo gesteld (is) geworden door haar”*; hij stelt dat zijn echtgenote, na confrontatie, antwoordde *“dat zij zich vergist had, dat dit evenwel niet zo belangrijk was in haar ogen en zij daarom maar wat had gezegd”*.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt.

De uitleg dat terugkeer van verzoeker na zijn hospitalisatie van 10 dagen *“niet zo belangrijk was in haar ogen en zij daarom maar wat had gezegd”*, strookt geenszins met de medewerkingsplicht, die rust op elke asielzoeker, om het asielrelaas zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Ten derde merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat hij bijna tot aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst, als taxichauffeur bleef werken tot ongeveer tot 20 september 2012 (zie zijn verhoorverslag, p. 16, 17), terwijl zijn echtgenote beweerde echter dat verzoeker na 21 juli 2012 niet meer ging werken (zie haar verhoorverslag, p. 3).

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat zijn vrouw verklaarde dat hij sinds 21 juli 2012 geen Oeigoeren meer vervoerde *“en dit werk dat hij vroeger steeds had gedaan, niet meer deed”* en dat zij tevens verklaarde dat verzoeker nog regelmatig naar buiten ging *“en dat dit misschien inderdaad was om te gaan werken, m.a.w. zij wist het niet zo goed”*.

De Raad is van mening dat verzoeker zich hier beperkt tot een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om de tegenstrijdige verklaringen alsnog te verzoenen.

Bovenstaande tegenstrijdigheden keren zich tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas, gezien van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is dan ook een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker op een onaanvaardbare manier onwetend is over kernelementen van zijn asielrelaas.

Aangaande het telefoontje van A., wist verzoeker niet op welke informatie hij zich baseerde om hem aan te raden te vluchten (zie het verhoorverslag, p. 18), van wie hij de belangrijke informatie had gekregen (zie p. 18) en of A. informatie had over één of meerdere Oeigoeren dat ze gezocht werden (zie p. 17). Bovendien verklaarde verzoeker dat hij A. niet zou hebben gevraagd op welke informatie hij zich baseerde om hem te verwittigen, noch van wie hij deze informatie zou hebben gekregen (zie p. 18).

Verzoeker is eveneens onaannemelijk weinig op de hoogte van Az. en R., die net als verzoeker Oeigoeren vervoerden. Zo kent verzoeker van geen van beide personen de familienaam (zie p. 17), noch kon hij aangeven van wie hij vernam dat ze verdwenen waren (zie p. 17), noch vroeg verzoeker informatie over het lot van beide personen (zie p. 18), terwijl uit verzoekers verklaringen blijkt dat beide personen beantwoorden aan het profiel dat hij zichzelf toedicht, in casu personen die Oeigoeren vervoerden.

Ook over de Oeigoer die verzoeker vervoerde op 6 juni 2012, waarna er de volgende nacht een inval gebeurde in zijn woning, kan verzoeker nagenoeg geen informatie verschaffen. Hij kent enkel zijn voornaam M. (zie p. 11), maar zijn familienaam kent hij niet, hij weet niet van waar in China hij kwam, evenmin weet hij waarom hij China had verlaten, noch weet hij wat zijn uiteindelijke bestemming was na zijn bezoek bij hem thuis, en of hij een gezin had in Kazachstan.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij *“in het verleden reeds verschillende malen was opgepakt geworden en mishandeld, en hij dus maar al te goed wist waartoe de autoriteiten in staat waren”*, waardoor hij wist dat de beweringen van A. niet zomaar verzinsels waren. Hij voert aan dat niet verlangd kan worden dat hij *“nog eerst zou trachten meer informatie te verzamelen met het gevaar definitief opgepakt te worden, zonder mogelijkheid om nog vrij te komen”*.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet ingaat op zijn onaannemelijk vage kennis omtrent Az., R. en M., verklaart zijn stelling dat niet verlangd kan worden dat hij *“nog eerst zou*

trachten meer informatie te verzamelen met het gevaar definitief opgepakt te worden, zonder mogelijkheid om nog vrij te komen" evenmin waarom hij zich na zijn aankomst in België niet verder informeerde.

De Raad stelt vast dat verzoeker immers verklaarde (zie p. 18) dat het geen zin heeft om bij de eerder genoemde A. te informeren, omdat hij intussen zijn telefoonnummer kan veranderd hebben, maar dat verzoeker vervolgens toegeeft dat hij sinds zijn aankomst in België, zelfs geen poging heeft ondernomen om A. telefonisch te contacteren en dat het louter een veronderstelling van hem is dat hij zijn telefoonnummer zou hebben veranderd.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Van verzoeker kan tevens worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich beter te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de waarachtigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad is tevens van oordeel dat verzoekers gedrag in zijn land van herkomst, niet verzoenbaar is met zijn voorgehouden vrees voor vervolging, gezien verzoeker (i) vanaf het begin van de door hem geschetste problemen, in casu 5 december 2011, tot het moment van zijn vertrek, in casu op 27 september 2012, altijd in zijn woonst verbleef, die officieel als zijn woonplaats geregistreerd was; (ii) na de arrestaties op 5 december 2011, maart 2012, 7 juni 2012 en 21 juli 2012 -problemen omwille van zijn hoedanigheid van taxichauffeur- telkens opnieuw aan het werk is gegaan en dat tot kort vóór zijn daadwerkelijke vertrek uit zijn land van herkomst; (iii) verklaarde dat hij Kazachstan per trein en op legale wijze verliet (zie het verhoorverslag, p. 4), dat hij zowel bij het instappen in de trein als op het traject naar Moskou werd gecontroleerd (zie p. 4), dat hij de treintickets een dag vóór zijn vertrek kocht en dat dit alleen kon na het voorleggen van zijn identiteitskaart (zie p. 8), niettegenstaande verzoeker zelf verklaarde dat hij de KNB vreest, in casu de Nationale Veiligheidsdienst (Staatsveiligheid), en dat deze dienst federale bevoegdheden heeft en als dusdanig boven de politie staat (zie p. 8).

Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

Ten slotte merkt de Raad op dat loutere etnische origine van verzoeker evenmin aanleiding geeft om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden, gezien uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de Staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen

zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De enkele bewering in het verzoekschrift dat de situatie ten aanzien van personen van Oeigoerse origine in hun geboortestreek er één is van willekeurig geweld, toont geenszins aan dat er in het land van herkomst van verzoeker een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker een schending van artikel 3 en 13 EVRM opwerpen, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE